

Tábori levelek

Első BTV tábor Egyházásfalu (Keresztény) 2012.06.28-2012.07.01

Egy szervező élményei.

Üres a ház. Csend, béke honol a nagy melegben. Elmentek a táborlakók, vége az „ünnepi napoknak”, jöhetnek a dolgozós hétköznapok. Oly szép volt ez a néhány nap, megörökítem egy tábori levélben, mielőtt elfeledném. A takarítás, és a mosogatás megvár.

Hogyan is kezdődött? Pista és Gyuri találták ki a BTV tábor-t, és nyilvánvaló volt, hogy itt kell megtartani, Keresztényben, hiszen itt minden adott egy táborhoz, és oly sok hozzáadott értéket tudunk nyújtani a leendő táborlakóknak.

Időpontok egyeztetése után, végül a 2012.06.28-2012.07.01 lett a tábor időpontja. Így utólag elemezve az időpontot, illetve a legközelebbi (mert lesz következő!) BTV tábor szervezésénél figyelembe veendő, a Lelki Gyakorlatok időpontjai, és most a hazamenetelnél derült ki, hogy jó lett volna talán a Volt fesztivál időpontját is figyelembe venni. De hát nem gondolhat még a jószándékú ember sem mindenre!

Készültünk!

Készítettünk a leendő BTV táborról írásos és videós „Beharangozót”, meghirdettük a BTV ajánlóban, a videók sokszor lementek adásban. Értesítések e-mailben, egyeztetések után végre kialakult a táborlakók névsora, ki, mikor tud jönni, hány napig marad.

Gyors egymásutánban teltek a napok, és rá kellett jönnöm, hogy nem tudom egyedül „fogadókészre” tenni otthonomat. De nem voltam egyedül! Mikor híre ment a faluban, hogy mi (Pisták, és Erzszi) „BTV tábor” szervezünk, szomszédjaim látva lemaradásomat besegítettek. Tornác, kazánház, pajta rendberakása, tűzifa behordása, kaszálás, kapálás, locsolás. Sok sok odafigyelésben, lelki segítségnyújtásban volt részem. Ettől már? Gyere át ebédre. Mi lesz ezekkel a virágokkal? Hová szeretnéd ültetni? Közben szokások, történetek hallgatása, a faluról, családkról; az életről. Nehéz fajsúlyú történések, és vidám események meghallgatása, mely egyre jobban kristályosítja bennem a gondolatot: a falu igazi megtartó ereje az önzetlen segítségnyújtásban, és az odafigyelésben van. Nem újdonság ez nekem, hiszen néhány napja volt a „falufutás”, ahol a rákos betegeink gyógyulásáért mozdult meg a falu apraja, nagya, és futottuk végig a falut...

0. nap

Igen ilyen is volt. Tarnai Imre bácsi, Trási Éva néni, és Kollár Gabi már szerdán lejöttek. Pista vállalta

magára, hogy „gyorstalpaló” tanfolyamon tanítja meg nekik a BTV szerkesztését. Este áthívtak vacsorára (szokás ez nálunk, hogy meghívjuk egymást egy-egy ebédre, vacsorára). Különleges élményben volt

részem. Életem első házimiséjén vehettem részt. A gyémántmisés Imre bácsi, a gyertya lángja, Gabi

gitározása, az ismerős, és ismeretlen énekek oly bensőséges hangulatot teremtettek, hogy csordultig telt a szívem szeretettel. Fáradtan, de boldogan feküdtem le aludni, és vártam a holnapot, a tábor tényleges kezdetét.

1. nap

Feketerigó éneke előtti kelés, állatok etetése, utolsó simítások elvégzése...

Közben sokszor szólal meg a kapucsengő, a falu kedves lakói hoznak a táborhoz „segítséget”. Kapunk paprika krémet, retket és újhagymát, sütit, gyümölcsöt, finom uborkát. Kedvességük és segítségük megható, Keresztényben vagyunk...

Hívnak a táborlakók, már a vonaton vannak! Nem ismerik egymást, egy kis szervezés, és 200 km távolságból összeismertetem Őket egymással, hiszen úgyis egy helyre jönnek ☺

Különös ismertetőjegyük van, a Nordic Walking bot, rátalálva egymásra, már hárman folytatják útjukat György Gábor, és György Ani házaspár, valamint Verebi Ica, újdonsült BTV szerkesztőnk.

Imre bácsinak haza kellett menni, és a véletlen úgy hozta, hogy ugyanazzal a vonattal ment Szombathelyre, amelyen Icaék érkeztek hozzánk. Az első vagon első ajtaja előtt van lehetőség egy „pillanatnyi” egyperces ismerkedésre mely egyben búcsúzás is, Imre bácsi a vonaton, Ani, Gábor és Ica pedig a peronon...

Magdi csinált nekünk finom ebédet, Éva néni segített neki, mi pedig ettük a finom hazai rántott cukkinit...

Épp bandukolok haza a Pistáék utcájából, mikor egy ismeretlen autó vezetője megszólít:

„Jó napot kívánok, Dóry tanárúr házát keressük”. Jó helyen járnak, mondom és mosolygok magamban, igen a legjobb helyen, és mutatom az utat. Mindjárt jövök vissza, és bemutatkozom, hiszen én már tudom, újabb táborlakó érkezett... Egyszer már találkoztam vele az egyetemen, Renáta jött meg, Pista tanítványa, aki a komposztvécé design-tervezéséből írta szakdolgozatát.

A délutáni program a keresztényi Mezei kápolnához gyaloglás lett volna, de hőség volt rendesen. Pista rögtön elkérte a új lakók számítógépét, ellenőrzött, programokat telepített, hogy minden készen legyen a tanulásra.

Mikor kiderült, hogy Gyuriék csak később tudnak jönni, és a hűvös vályogházban csalóka módon úgy éreztük, hogy nincs is olyan meleg, elindultunk a kápolna felé. Végigsétálva a falun, a Szakonyi úton, elhaladva a keresztényi temető, és kis horgásztó mellett, elénk tárult a gyönyörű táj! Az ember szíve nagyot dobban, ha ilyen szépséget lát, lankás dombok, bevetett szántóföldek, itt, ott, amott erdők, hátul a Kőszegi hegység, még távolabb az Alpokalja. Különleges hely. Itt készítettem életem legjobb felhőképeit. Sokszor jártam már ezen az úton, általában egyedül, néha barátokkal, de nem tudok betelni a látvánnyal. Nagyon meleg van, lassan haladunk. Félútnál be kell látnunk, hogy nem érünk vissza 7 órára, ha elmegyünk a kápolnához, ezért visszafordulunk.

Hazafelé bemegyünk a helyi pékségbe, kenyeret szeretnénk kérni a másnapra. Épp a dagasztásnál tartanak. Szédületes sebességgel lesz egy darab tésztából kenyérforma. Rögtön kettő, hiszen két kezünk van. Izmos legények „porciózzák” a leendő kenyereket. Jó izmosak, nem lehet könnyű munka. A kemence még takarékon, de jártam már itt, tudom milyen forró, hiszen az Erzsébet napi kenyereket is itt készítették a falunknak ajándékba.

Épp hazaérünk, mikor megérkeznek Gyuriék. Bisztrai Gyuri, Bisztrai Évi, és Dénes Tomi.

Teljes a „létszám”. Kezdődhet a tábor.

Kertnézés, háziállataink megismerése.

Ünnepélyes megnyitó, majd vacsora, beszélgetés, feltöltődés a másik ember által. Vélemények, és eszmecsere, jó hangulatban.

Icában ég a tudásvágy, és Pista vég nélkül tanítja, segíti. Magdi a konyhában hozza meg áldozatos munkáját, a „lányok” segítenek neki.

Mindenki fáradtan dől az ágyba, jöhet a pihentető alvás, hiszen másnap korán kelünk, Nordic Walkingos napfelkelte a program, és a nap nem vár ránk, korán kel...

2. nap

4:10 kor csörög az órának álcázott mobiltelefon, kikészülünk az ágyból, és irány a kertvége. Gyuri, igazi „ütős”, zenés Nordic Walking bemelegítést tart nekünk, majd elindulunk a kertek alatt egy kis „túrára”. Utólag tudtuk meg, hogy ezzel nagy riadalmat okoztunk a falu népének, „idegen emberek botokkal járnak a kertek alatt, a kutyák ugatnak...”. Felfedező utunkon igazi „Nordic”-os pályára lelünk, útközben gyógynövény ismertetés. Zsálya, lándzsás útifű, kamilla, zsurló.

Néha egy-egy magból kihajtott cseresznye, meggy, ringló (dobzó) vár minket érett gyümölcsével. egy „nagy kör” megtétele után vissza a kertvégibe, zenés nyújtás...

Gyors reggeli, mert kezdődnek az előadások, tanítások.

Egyik szobámat tanteremmé alakítottam át, székek és fotelek, projektor, laptop, hosszabbító, és kamera, fényképezőgép, sötétítés: kezdődhet az előadás.

Hallgatjuk és nézzük Dőry Pista előadását a jelenünkről, és jövőnkről, az élhető életről. (nem merem írni, hogy fenntartható fejlődésről, mert az egyik táborlakó „hideglelést” kap ettől a szótól, bár ilyen nagy melegben, az kifejezetten felüdítő jelenség lehet...)

Két csoportra osztjuk a táborlakókat, kezdőkre és haladókra, nálam maradnak a kezdők, Pistához mennek a haladók. A csoportbontás jó, de csak félig demokratikus.

Nálam a képek átalakítását és Windows Live Movie Maker használatát lehetett megtanulni, a haladók adást szerkesztettek, videót konvertáltak, feltöltöttek a szerverre, és így sok-sok program használatát tanulták meg.

Rohan az idő, pedig szívesen megtanítottam volna haladóknak is, hogyan kell PhotoStoryt készíteni, de ez marad a legközelebbi táborra.

Jól esnek a köszönő és elismerő szavak, én is meg vagyok elégedve az előadásommal, és bár egy gondolat erejéig elszorul a szívem, hogy „de hát akkor meg miért, miért vagyok én munka nélkül? De elhessegetem magamtól a gondolatot, „fontos dolgom vannak”, nincs itt az önsajnálát ideje.

Délben újabb táborlakók érkeznek „villámlátogatásra”, soproni bokros testvéreink, Robi és János személyében.

Ebéd után megyünk a 14 órára meghirdetett Nordic Walking bemutatóra. Behúzódnak a focipálya melletti árnyékba, és csináljuk Gyuri útmutatásai alapján a gyakorlatokat...

Visszaérve, betértünk hozzánk, mutatok Robiéknak néhány keresztényi Photostoryt, tetszik nekik.

Újabb meglepetéssel vártuk a táborlakókat, a falu túloldalán lévő Szent György templomhoz mentünk lovaskocsival. Biciklivel, és gyalog is lehetett jönni. Néhány lelkes falubeli énekkaros kislány is elkísért minket. Jó érzés nagyon. Megérkezve a templomhoz, Varga Gábor kinyitotta nekünk a templomot, bemehettünk megnéztük, hallgattuk a templom történetét. Énekekkel zártuk a rövid pihenőt, és a következő úti cél az előző nap kimaradt Kápolna. A gyaloglók, hogy ne kelljen aszfalton menni, félúton letértek egy földútra, a temetőnél találkozott a két társaság. Pista azt ígérte, hogy este 21:43-kor néhány másodpercre megnyílik a Mennyország kapuja, kételkedve fogadjuk, de titkon mindannyian bízunk, talán mégis betekinthezünk!

A kápolnához érve, gyönyörködünk a naplementében, majd meghúzzuk a harangot, és mindenki mondhat egy „bölcsséget”. Kamerába mondjuk gondolatainkat. Míg hallgatom a többiek „kívánságait”, emberekről és ökofaluról, a remény, és hit, hogy megvalósulhasson Pistáék álma, elgondolkodom én is. Miért is vagyok én Keresztényben? Meg tudtam valósítani az én nagy álmomat? Tudok úgy élni, ahogy elterveztem? Nem, még nem. Még nem sikerült megvalósítani, hogy úgy éljek, ne használjam ki a Földet, még nagy az ökológiai lábnyomom. Még nem tudok példamutatóan élni, de próbálkozom. Botladozva. Hasra esek, felállok. De, jó úton járok... Mellettem a barátaim, szomszédjaim, akik segítőkészek nyújtják felém, ha elbotlok. Köszönöm.

Besötétedik, és izgatottan várjuk, hogy megnyíljon a Mennyország. Pista hívja a nagyon pontos időt, számol, tájol, és mutatja hová nézzünk. És valóban! Egy pillanatra fényes felvillanást látunk, olyan mintha rés lett volna az égen!

Hazafelé vesszük utunkat, és mire ágyba kerülünk, már holnap van.

3. nap

Úgy érzem, hogy még le sem csuktam a szemem, mikor meghallom a telefonébresztőt. Gyorsan elhalkul a véletlen „riasztás”, de mivel általában ilyenkor szoktam kelni, már nem nagyon tudok visszaaludni.

Reggeli után Varga Gáborhoz megyünk. Megnézzük a gyönyörű kertjét, az Árpádkori veremházát. A meleg elől, bemenekülünk a veremházba, mindenkinek van helye, és védve vagyunk a nap égető sugaraitól. Hallgatjuk előadását, mutatja leleteit, amiket talált. Láthatjuk az általa készített másolatokat, hogyan éltek őseink, és őseink elei, mit hordtak maguknál. Megtudjuk, hogyan kell tüzet gyújtani. Nézzük a rovásírással készült botot, hallgatjuk előadását, bámulattal nézzük, hogyan használták ezt az „információközlő” rendszert. Milyen az összerovás, és hogyan kell egy jellel leírni az „Albert” nevet. Köszönjük Aninak, hogy Kereszténybe jövet rovásírással is van egy üzenet az ide érkezőknek! Pont egy évvel ezelőtt született meg az ötlet, hogy legyen ilyen tábla, és Ani vállalta ennek költségét!

Egy hete lett felállítva.

Visszafelé megnézzük a Pestis szobrot, melynek eredetije a Szent György templomban van.

Gábor elbúcsúzik tőlünk, hiszen aratás van, dolga rengeteg. Délre jár az idő, beteg édesapját egyedül ápolja.

Hazamegyünk, és minket is finom ebéd vár...

Utána kipróbáljuk, milyen is egy filmet szinkronizálni. „Stúdió” berendezése, szereposztás, és mehet...

Délután a keresztényi kórus ad nyári koncertet. Sokat készültünk rá, szép dalokat, verseket választottunk. Meleg van nagyon, ezért árnyékba megyünk, és próbáljuk a közönséget is árnyékba ültetni. A polgármester és a plébános is eljött minket meghallgatni. Szívvel-lélekkel énekeltük a dalokat, Pityu és Bálint gitárral besegít nekünk. Néhány ismerős dalt a közönség velünk énekl.

Hazafelé megismerkedhetnek a táborlakók, két szomszédommal is, Gizi nénivel az „őrangyalommal”. 80 éves bölcsessége, életszemlélete, segítségnyújtása, szeretete csodálatos. Mindezt jó ízű humorral adja elő, nem keserítette meg az élet, pedig nem volt könnyű, szokott róla mesélni.

Utána átmentünk Öcsihez, másik segítőmhöz, ahol hasonló bölcsességeket, szeretetet kaptunk.

Mennünk kellett, várt minket a film szinkronizálása. De már oly késő volt, hogy erre nem jutott idő...

Este az Ökopark területén tábortüzet készítettünk Énekeltünk, a fiúk gitároztak. Már épp menni akartam, mikor Gyuri a jelenlévőket a tűz köré állította, megfogluk egymás kezét, és egyesével mindenki

mondott egy népdalt. Énekeltük, és Gyuri irányításával tornáztunk rá, ott a tűz mellett. Fantasztikus élmény volt!

4. nap

Utolsó nap. Éva néni bölcsessége, hogy kétszer örül ez ember a vendégeknek, egyszer, mikor megérkezik, másodszor pedig, ha elmegy. Most még is úgy érzem, hogy én inkább szomorú vagyok, hogy vége.

8 órára megyünk át a misére. Szép, és lélekemelő, mint mindig.

„Isten báránya. Te elveszed a Világ bűneit...”. Jézusra gondolok, és az igazi bárányokra. A Biró Barka Birkára, báránykámra, aki december 24-én született. A már elment bárányokra, akik nem lehetnek közöttünk. Térdre előttük!

A mellettem ülőnek a szemében megjelenik egy könnycsepp. Aztán több is. Átölelem, mert bár nem tudom az okát a könnynek, de az érzés nagyon is ismerős... Sírtam én is sokat, itt a templomban is. Szorítom magamhoz, „nem vagy egyedül” küldöm gondolatban hozzá az üzenetet szótlánul, hiszen az ölelésben, ugyanúgy, mint a segítségnyújtásban az a jó, hogy az ember ad.

Kijövetelkor magam elé engedve az embereket, a mindig mosolygós énekkaros társam szemében is csillog a könny, majd a sírás. Ma 12 éve halt meg az édesapja, és egy másik szomorú évfordulója is van. Szorítom magamhoz. Ő szerezte nekünk féláron a zsírszalonnát, adta szeretettel az újhagymáját. Most neki van szüksége ránk.

Reggeli után még rohanunk át befejezni a szinkront, de már mindenki csomagol, pakol. Eljött a búcsúzás ideje.

Kikísérjük a vonatosokat, majd útjára engedjük Gyuriékat is.

Szorul a torkom, és integetek.

Pár perc múlva megjelenik „őrangyalom”. Ugye nem sírsz? Nem. Nem... Hát akkor csak mondogasd magadban. „Köszönöm, Uram”...

Köszönöm! Nektek kedves BTV tábor szervezők, szerkesztők, táborlakók, énekkar, és szomszédok!

Boldog napokat élhettem át Veletek! Remélem, hogy sok új hasznos tudással a tarsolyotokban tértek haza a mindennapokhoz. Remélem, hogy hasznára váltunk a Földnek, és tehattünk egy tyúklépést előre, az élhető élet felé. Nekem az volt a célom a BTV táborban, bemutatni, milyen nagyszerű emberek élnek Egyházafaluban, Keresztényben, és még létezik az őszinte, érdek nélküli szeretet, segítségnyújtás. Pista szavaival élve „ez maga a Mennycsászár”.